

FINNISH SCIENCE FICTION

1. osuus
elis ja nain :
seistivät, vieläni "
te velvut näte yhtyi maso-
n yhtiseen "sylkineestee-
sjäten sen punavihardaksi
n punisen voittoiseksi).
e kensi päänsä oikein pain-
hti n araan turvan nesteen
asti omille turvalleenv. Sen
sen mukas nuoli vielä uroksen
an suhtaaksi. Masot seistivät
tikin levolle kuin mitään ei olisi
ut tappitunutkaan. Ma teimme
moin.

heräsin tso.4:n aikaa eli run-
seat puoli tuntia yli kota. O:n. Sorja
herasi pari minuuttia myöhemmin.
Työtyamme lähdimme j. tkm. an matkoja.
Loput 192 kilometriä taitoimme neljässä
tunnista ja seitsemässä minuutti-
sa eli olimme perillä kota.3 tso.2:

Urdugin rajojen sisepuolelle paat-
tyämme olimme suunnistaneet koiliseen
ja nain ollen lähestymme Pudharin
lansirajaa. Päämaärämme ei ollut en-
raja vihan rajan tuntumassa. Urdugin
puolella, si jaitseva Comclin kaupun-
ki. Comalin kaupunki seisoi nyt
edessämme ja se oli kuin kytevä hii-
likäse, ei kuitenkaan poikennut sor-
jan kotikaupungista sen enempää kuin
omani saunaipesä eroaa naapurin peräs-
taa. Sorjan miehestä silla kuitenkin
oli omat "tunnistuspisteensa", mutte
han ei kuitenkaan pystynyt sanomaan
niitä, kokemus osoittaa kokemus osoit-
taa.

- Kaiken on tapahduttava hyvin no-
rastusta perässäni, tiedän no-
meni mäestä hurjean
... tuntino-
... tai

kuin li-
kirjoituskiehi
r. n kirjoituskiehi
j. met olivet suurioksi
kirjoitettu .in kyseisen paikan
pubilalle maistokuvan ja leimien
x nnen uoleen vallin, ilman?
Leidin ei tervinnut nousta rettil-
torij. Auttui minut nopeammin. Vihdoin
ositti sormella, n reikä. Jonk. han
senoi olev. n se etäisyys. Yritin par-
haani mukaan p. in ympäristöä mielen.

Viimein olimme valmiit luhtemui.
Mutta mesoni ei ollut saman mieltä.

Mutta mesoni 180° ei ollut saman mieltä.
Kiihtyvaan l-ukkaan, jalat liian no-
peasti kiihdytyksestä seindä (olimme
huoneen vastakkaisella puolella).

Toissen huoneen toisessa paikassa
in sen aikaa. huoneen kirkkaalleihin
li nain pekenevan ollut yrityntkän
etää mesoni etenemistä mutte enää
oliut kiinnostunut sen aikirata. Teh-
doin taikaisin, cluci kuniisti pyy-
tien, sitten kaskien. Sittä huolimatta
ta meso saavutti pekenevan kerran mut-
ta katseemme kohtasivat kerran tytön

vain kerran ja meso seivästi tytön
silmieni eteen! Mason sarvi uppos-
tytön kasvoihin valtaisalla nopeu-
sen kivikova otsaluu murskasi tytön
paian kehdeksi tunnistamattomaksi
möykyksi. Mina hanttu tuskien ol-
voiut tuntea, enhän tuntenut ol-

mista muita kuin Sorjan.
Sorja oli tullut perässä ja
tehtävissä. Han laskutui r-
j. kyyristyi ruumiin puoleen
irroitti tamun vi semmesta k-
usten laitteen, joll-

- ja itse asi

FoF 1: JUHL KERANEN MÄNNISTÖNPÄÄ 95830 VAATTUJARVI (TELE 995-66172)

- tämä julkaisu on omistettu perhille ystävilleni Jyrki Satalie ja Arto Hietaselle (edesmenneen Kyyneleen toimitus)

Kadessasi on nyt sarjassaan ensimmäinen ja ainutlaatuinen julkaisu, nimittäin omakustennon novellikokoelma science fictionista. Jos olet toista mieltä, ottaisitko piikaisesti yhteyttä.

Uletko kenties kirjoitellut science fiction -novelleja, omaksi ja/tai toistenkin huviksi kirjoituspöytäsi laetikkoon? Tai vaikkapa kirjoituskilpailuun (jollaisesta, eriästä sellaisesta, koko FSF-hankkeeni sai alkunsa)? Ehkä et niinkaan ole kirjoitellut vaan sekä esitää piirrelyt. Molemmissa tapauksissa; lähettelepä tekeleitä tunnekipain. Luen miehelläni myös toisten kirjoituksia.

HIERAN HISTOORIA

Tuessa kappaleessa olisi tarkoitus selvittää hieman novellien taustaa ja "syntyhistoriae", siis:

Elokuun novelli, MATKALLA JUNNEKIN, syntyi elokuun 8. 1981, jolloin FoF:stä minulla ei ollut tietoakaan. Veljeni löysi "Siepekasta" (kotiseutulehti) kirjoituskilpailun, näytti sitä minulle ja pyysi kirjoittamaan "sellaisen kunnon scifi -jutun", kuten hän itse sanoi. Tartuin harkää sarvista ja viimein sain ottikon pohjalta sarjan ensimmäisen novelli MATKALLA JUNNEKIN.

Syyskuun novelli, SHAKIN PELAAJAT, syntyi lokakuun 11.. Tämän novellin taustalla on sellainen yhdistys kuin "Kirjeshakki liitto" (olin näet liittynyt siihen vasta-ikoihin). Poimin liiton erästä tämän vuoden numerosta sopivan pelin ja rustasin sitten sen ympärille em. novellin.

Lokakuun novelli, PITKÄN PUOLEINEN KATKA, syntyi samana päivänä kuin edellinenkin, niin sanakseni vain sen kylkiäisenä.

Marraskuun novelli, "KAKSI ÄLLÄÄ", syntyi lokekuun viimeisenä (31.). Tämä novelli kavi usean muutoksen ennen kuin se päätyi lopulliseen muotoonsa. Novellin taustalla on eräs sunnuntai-ilta ollessani kantamassa seuraavan viikon puita sisään (poltopuidenkanto kuului viikottaisiin kotiaskareisiini ja se onkin otollista aikaa suunitella tulevia novelleja). Meillä oli kakso mustaa kissaa, joista toinen oli jäänyt edellisenä iltä-yönä auton alle ja toinen kissa kaipasi tätä (huom. novellin musta kissa) - muuten tämä kyseinen kissa jäi auton alle sekä tässä joulun alla. Novellissa on siis sen verran totuutta että "Kahden ällän" talo on oma kotini.

Joulukuun novelli, MUURAHAISET, syntyi joulukuun 6. (päivämäärät ovat novellien alkuperäiskäsikirjoitusten päivämäärä, mukaan ei ole laskettu sitä edeltävää ns. suunitteluviihkoa). Se on omistettu kolmelle ns. suurvalalle. (luetellessani novellissa sotatukikohtia, olen jättänyt tähän läpi mainitsematta USA:n N-liiton ja Kiinan).

HUOM: U.F.O. = UNIDENTIFIED FLYING OBJECT = TUNNISTAMATON LENTÄVÄ ESINE. Lapuksi vitsi josta käynee ilmi mielipiteeni Reagandin poliitikasta:

Reagandin puheesta lehdistötilaisuudessa:

"... Ei atomipommia tarvitse pelätä. Sen kun kaivautuu suojaan ja vetaa suojahupun päällensä. On vain tärkeää muistaa, ettei nouse liian aikaisin ylös, sillä tuuli tuo mukanaan busseja ja kerrostaloja..."

nu 6/81(1) MÄTKÄLLÄ JUUREKIIK

Aamuaurinko herätti minut tavalliseen tapaan. Kämmin uniseni sängystäni kylpyhuoneeseen. Mutta eihän se ollut minun tapaistani. Minulla on tapana loikoilla sängessä parisenkymmentä minuuttia ennen kuin nousten. Voi hemmetti, mitä sillä on välia, eihän tämä aamukrapulaakaan ollut minun tapaistani. Myönnän kyllä, että joskus juon - paljonkin, mutte minulla ei ole tapana juoda iltamyöhään niin ettei viimein sammun pullo kouresse. Mutte se kaikki on sen kirotun Sarahin syytä. Eilen, kesken ruokeilun, hän alkoi teas kysellä siitä salaperäisestä matkastani. Mitä hittoa se Sarahille kuului. Pääasiahan on se etta HÄN siitä rahat saisi.

Perin kasvoni ja äkylmällä vecella ja siirryin keittiöön. Heitin itselleni vahvat kahvit ja join muuteman kupin, mustana. Lopuksi otin kylmän suihkun. Krapula alkoi mennä ohja.

Vaimoani ei näkynyt missään. Hänet oli siis jo siirretty. Pomon - en tiedä hänen nimessään ja tuskien koekaan tulen tietämäenkään, olen joutunut tuttumaan hanttu pelkaksi pomoksi - kertoman mukaan jokaisen astronautin, jotka eivät enää palaa heihin takaisin, vaimo siirretään lähdön jälkeen toiselle miehelle. Siäntöjen mukaan siirto tapahtuu vasta lähdön jälkeen mutta ehkä nain on parempi.

Istuuduin kirjoituspöytäni ääreen ja levitin paperini sille. Kertasin järjestelmällisesti kaiken mitä pitäisi muistaa. Varttia vaille yhdeksän olin valmis. Pakkasin kacsiani muutaman välittämättömimman vaatekerran, astuin ulos ja lukitsin oven.

Täsmälleen yhdeksältä takselta pysähtyi taloni eteen. Taksinkuljettaja, Pedro "Pepe" Montoyah, oli lapsuuden ystäväni, melkein kuin veli. Loin vielä viimeisen heikän katseen taloon ja astuin taksiin.

- Saat pitää tämän muistona minusta, sanoin Pepelle ojentaneen samalla taloni avaimet.. Pepe pyöritteli ensin silmiään - se on hänen tapa olla hämmästyntä - puhui jotain espanjaksi ja esitti näyrimmät kitoksensa englanniksi, espanjan korostuksella.

Taksi ampaisi vauhtiin. Taloni - entinen - ja kaupunki jäävät nopeasti taakse Pepen antaessa kenkää taksille. Pepe ohitti valtavan rekka-auton ja lähes kaikki samaan suuntaan kulkevat pikkuautot - tai siltä minusta ainakin tuntui. Ehkä meillä on tälläkertaa parempi onni kuin ennen, ajattelin koko matkan. Mutta juuri kun olimme saaneet aseman näkyviin, puhkesi takeista vaseen takarengas.

Minä, jolla on varsin rikas sanavarasto, säikähdin sitä kirjasanojen ja rivouksien tulvaa joka pääsi meksikolaissyntisen Pepen huulilta (jos se asiaa jotenkin auttaa niin kiroilu tapahtui espanjan kielellä). Eivät vastustukset siihin loppuneet - Pepellä ei ollut vararengasta. Ei voi olla totta. Myöhästyisin jo kuudennen kerran. Edelliset lähdöt olivat vain herjoitusta mutta tällä kertaa oli kyseessä se oikea lähtö.

Kaappasin kassini kainaloon, heitin Pepelle hyvästit ja lähdin juosten taittamaan loppuosuutta. Kahdenkymmenen minuutin kuluttua puuskutin asemalle hengästyneenä. Astuin hissiin ja ajoin sillä ylös.

- TAAS MYÖHÄSSÄ! kajahti kaiuttimesta ensimmäisenä: - Ja mikä olikaan syy tällä kertaa... Alä vain sano etta taksista puhkesi rengas.

- Kyllä...

- Yhden tai kaksoi puhkeamista kyllä voi sulattaa, mutta viisi...

- Ei kun kuusi...

- Suu kiinni!

- Mutta...

- Sanoin: SUU KIINNI!

Lähdin tuppisuuna marssimaan rakettiiani kohti. Manasin pomoni elimpaan helvettiin. Muutaman minuutin kuluttua olin päässyt pitkän käytävän päähän.

- Selvä! Kassi ja vaatteet siihen penkille.

- MITÄ? Eihän tällaisesta olla sovittu....

- Eikä myöskaan myöhästymisestä. TÖIINTAA!

- Hyvä on, hyvä on. Aloin riisutua. - Mutta lupasit kertoa tässä vaiheessa matkani tarkoitukseen ja määränpääsi.

- Mutta SINÄ lupasit olla tandem myöhästymättä. No niin, nopeasti syväjuädtytysosastolle. Hmm...perämieheni on jo valmiina.

- Perämieheni? Mikä hiton p...

- Älä kiroile minun kuullen! Perämies on tarpeen sillä et pärjää ilman hantaa...hmm...perillä.

Elkosillani astuin alukseeni ja suljin oven. Ajoin hissilla elas syvällejuädtytysosastolle. Astuin ulos hissistä ja menin "syväjuädtyspunkkalleni". Avasin "punkkan" lasikannen ja silmäsin vielä perämiestä...

- Mutta hähän on NAINEN!

- PULINAT PUIS JA PUNKKIAN!

Asetuin paikoilleni ja kusei alkoi sulkeutua.

- Mutta mitä minä... minun oli turha enää huutea lasikannen läpi, sillä ei hän kuulisi kuitenkaan.

Mutta mitä minä tekisin alastomalla naisella "määränpääsäni"? Aikoo ko poma perustaa uuden paratiisin. Minahan sitäpaitsi olen kunniallisesti neimiseissa - tai niin ainakin vaimoni vitti --- Oikeastaan tuo uusi nainen oli sievämpi kuin Sarah sillä hanellä on... lauseeni jai kesken. Minä nukahdin ja tulisin nukkumaan syvempää unta kuin koskaan aikaisemmin. Automaattiset neulat ja letkut tunkeutuivat ihooni erehtymättömän tarkasti. Nyt olin matkalla kohti tuntematonta tulevaisuutta eli kotien Sarah oli sén minulle halveksivasti ilmaissut: MATKALLA JUNNEKIN!

no 9/81(2) SHAKINPELAAJAT

- SHAKKI! Toran siirsi juuri mustan torninsa c1:een. Ruhtinattaren kuningas oli ruudussa g1. Hänen valkea ratsunsa olisi kylläkin ollut ruudussa f3 eli hän olisi voinut siirtää sen väliin, el:een, ja samalla suojaatäistä kuningattarella e2:sta. Mutta hän päätyi siirtämään kuninkaan ruutuun h2.

- Shakki vasta kahdennellakymmennellä... 23. siirrolla. Kuningatar Salemu Ohlkeam, taidatte olla täänäni oikein pelituulella. Hitto. Torania alkoi ottaa pähän tuo kohteliaisuus. Mutta minkä sille voi kun ruhtinatar itse henkilökohtaisesti kutsui hänet illalliselle. Törillä ei ollut tapana oleskella ylhäisten juhlissa ja riennoissa... tai oikeastaan eihän täitä voinut verrata ylhäisten rientoihin. Hähän oli vain kahdestaan tuon mursilaisruhtinattaren kanssa Salemun shakinpeluhuoneeseen,

- Lxd3:

- Tulin ymmärrettyksi, mutta Tor-kulta, olisitko kiltti etkä käyttäisi nuita TEIDÄN keksimiänne siirtokaavoja. En ole vielä joutanut opettelemaan niitä. Tor tiesi varsin hyvin, ettei ruhtinatar Salemu ollut "joutanut" opettelemaan niitä. Itseasiassa yksikään mursilainen ei joutaisi opettelemaan niitä, sillä he pitävät itseään parempana kansana eivätkä näin ollen viitsi tai paremminkin halua opetella "kaalipäitten" shakkipapoja.

- Hyvä on, mutta olisiggedko kiltti ettekä puhuttelisi minua Toriksi. Sano vain Toran tai kuten päälikköni minua kutsuu: T. Kane. Tämä pyyntö ei tarkoittanut sitä etteikö Toran olisi pitänyt Tor-nimestä, pääinvastoin (oikeastaan hän piti enemmän Torista kuin Toranista), mutta hän ei pitänyt siitä että sai kuulla lempinimensä tämän pöyhkean "vihrikseen" suusta. Kuten hän saattoi arvata hänen pyyntönsä kaikui kuuroille korville.

- Tor-kulta, etkö sinä tästä huomannut. Kuningatar söi kuningattarella Torin mustan lähetin.

- Toran, Tor korjasit, - Huomasin kyllä. Ja siirsi sotilaan d5:een.

Salemu siirsi myös sotilasta, e5:een, joka olikin Salemun kannalta varsin paha siirto sillä Tor söi sen heti lähetillään.

g3, Tor pääsi vauhtiin: Dxb2.

Ag2, Tor jatkoi syöntiään: Txbl.

Salemu siirsi torninse olla, sillä hän ei eikä ollut hävittänyt (ensimmäistä kertaa) alkoi epäillä ettei hän voittaisikaan tuota kauniista leveää etuorauetta).

Sotilas f6:een, joten Kuningatar shakkasi tornilleen o8:sta.

Tor joutui siirtämään kuninkaan shakkista f7:ään. Mutta kuningatar shakkasi uudelleen o8:stä. Kuningatar sai itseluottamukseen takaisin.

Kuningas pois shakkista g6:een. Kuningattarelle uusi shakki, d8.

Kuningas f7:ään.

- Noh, se on kumma jos et haviä. Kuningatar o7:ään.

Tor pakoili yhä kuninkaalleen, g6. Kuningattaren voitto oli enää parin siirron takana. Tor laski, etti jos kuningatar siirtäisi kuningattarense o8:aan ja hän kuningestaan h7:ään, niin Salemu olisi voittanut vain siirtymällä kuningattaren h5:een. Mutta nyt ei kynnyt silli Salemun siirtäänsä kuningatartaan e8:aan, Tor mutti itsekin unohtaan Salemun korkean arvon: Senkin vihreää lumppu. Salemu ei kuullut sanaja mutta luki ne Torin huulilta ja ... raivostui silmättämästi. Hän pyyhkäisi yhdellä ulokkeellaan pelilauden pelinappuloineen maahan.

Tor heräsi ajatuksistaan säikähtääen ja nosti puoli-ihmeisen katseen ylös, juuri nähdäkseen kuinka Salemu ulokkeiden kätköistä esii sukulaneen aseen piippu sylki kuolemaa. Torin pää irtautui muusta ruumiista ja lensi keerasa tuolin takana sijaitsevalle hyllylle. Se kierähti pystyn ja Torin ontto katse porautui Salemun sisään. Kauhuissaan Salemu pyörähti ympäri ja yritti lähteä pakoon, mutta hän oli unohtanut istuinvyönsä. Se oli ainut marsilainen tapa josta hän ei pitänyt. Ruhtinatar kaatui arvolleen sopimattomasti selälleensä maahan istuinvyön tiukasti pitäen häntä tuolissa kiinni.

Pöydän toisella puolellaakin tapahtui (Torin pääton ruumiis oli kaatunut myös selälleensä ikien sumalla jaloilleen pöydän pystyn). Joku poisti lihakseen ja heijoitti jotain. ...tuolin? mutta Salemuhan oli itse ampunut Torin kuoliaaksi. Sen jälkeen se joku kompuroi ylös kuin silmälaesinsä menettänyt vanhus.

Salemu huomasoi kuinka pitkän pöydän vasempaan yläkulmaan ilmestyi käsi... vesen käsi. Pöytyä kaatui ryskyen sivuun ja mitä sen takana olikaan... Salemun keltainen vari oli hyytyä suonissa hänen nähdessään mikä se joku oli. Siinä se seisoi hänen edessään - kuitenkin niin että hänen takanaan hyllyllä oleva pää näki ohjata.

- EI, ei, se ei voi olla totta. Sinä olet kuollut. Salemu silmäili kaikilla kolmella silmällään vuorotellen päättä ja sen ruumista. Torin voimakas käsi tarttui yhteen Salemun jalkaan ja kiskaisi. Muut perisenkymmentä jalcaan yrittivät epätoivoisesti kietoutua Torin käden ympärille vangitun jalan tueksi, mutta liian myöhään. Jalca napsahti poikki. Torin käsi näytti sitä pääälleensä.

- Hyi! Heitä se pois, Tor sanoi inhoten ja heitti sen nurkkaan.

- Ei! Älä tule lähemmäksi. Salemu ei vaikuttanut puikkeroida vastaan. Torin kädet tarttuvat tämän metrin levyiseen kurkkuun ja alkoivat kuristaa. Kädet lähenivät sentti sentiltä. Salemu alkoi tuntea olonsa tukahduttavaksi.

Yhtäkkiä hän muisti pistoolinsa. Hän siirsi sen uloimmista ulokkeistaan keskiulokkeisiin, ja painoi toistamiseen nappia. Pian kuristava Tor oli kuin tahkojuusto täynnä reikiä. Salemu näki neuravan pään Torin reikien läpi.

- Tämä on vastoin luontea. Et sinä voi enää elää... Salemu kaula oli jo puolta ohuempi kuin normaalisti. Hänen jo keltaiset kasvot alkoivat muuttua oranssin kautta punaisiksi.

Ainoa mahdollisuuteni on käyttää lyhytsädehajoitinta, Salemu ajatteli ja ohjelmoi aseensa uudelleen mahdollisimman nopeasti. Viimein hän sulki silmänsä ja painoi nappia. Niin läheltä ammuttuna saattoi odottaakin että seuraukset olivat tuhoisat. "Tahkojuustokuristaja" oli kadonnut hänen päältään, pää ja hylly olivat myös kadonneet, samoin pöytä ja Torin tuolin jäänteet. Hän itse oli menettänyt suurimman osen jaloistaan ja ulokkeistaan sekä keskimäisen silmän. Siitä huolimatta - häntä kuristettiin yhä!

Huoneen siinä ovi murrettiin ja sisään ryntäsi Salemu Uhlkeamin vartijattari. He pystyivät ovensuuhun ketsomean hellistettävän.

- Uttekaa tuo hullu kuristaaja päältani, Salemu karjui unorantaen kurista- junaan näkymättömyyden.

Vartijattaret katsivat maassa makavaaa henkilöä epäluuloisen näköisindä. Viimein eräs uskaltautui avaamaan suunsa: - Mutta tehan olette yksi.

- Enkä ole... Senkin typerykset... Sehan on näkymätön. Hänen ei olisi sitten nimitellä marsilaisia. Vartijattaret syöksyivät hänen kimppuunse, irroittivät istuinvyön, siivoivat ja lähtivät kantaman kohti "Kuolemattomuutta". "Kuolemattomus" on ikivenha marsileinen kidutuskammio, jossa se elää ihmeiksiestä mutta jatkuvassa painajaisessa.

- Laskekkaa minut alas ja irroittakaa tuo hullu kir... kurkustani. Kuinke te saatte tehdä... tehdä tuman itse Salemu Uhl..Ikeamille.

- Suu kiinni Toran Kane. Toran Kane? Salemu katsoi itseään: - Ei, eei...

Salemu Uhlkeamin shakinpeluu huoneeseen jäi kaikumaan vain yksintinen ontto nauru. Yksinäänkö? Ei aivan, olihan siella Salemun irtirepäistä jalka.

no lu/81(3) PITKÄPUOLEINEN MATKA

- HERÄÄ! Herää, kulta. Puhut unissasi.

- Daah...mitäh...missä? Jaa, joo... Ravistelin päättäni ja odotin ettu ajatuksen selkenivät. - Hui mikä painajainen. Uuh, vieläkin puistattaa.

- Puhuit jotain keltaleninkisestä naisesta.

- Ah, ei mitään tärkeää.

- Unet ennustavat usein tulevia...

- Pötypuhetta. Tule, mennään sammaiselle. Ja niin unohtin painajaiseni. Kämmin hieman unisena sängystä ja lahuistin vaimoni kanssa keittiöön.

Laitoin teeveden liedelle. Veden kiehuttua vaimoni käivoi jostain esille vanhankäiset teepussit.

- Tulee ihan vanhat ajet mieleen. Listä muuten sitä ne?

- Listässä muualta kuin valintamyymälästä.

- Älä laske leikkiä. Ihan totta, mistä? Nehän meksavat omaisuuden, eikä sinulla ole varaa sellaisiin.

- Hyvä on. Isoäiti antoi.

- ÄLÄ VALEHTELE! Mistä sinä ne varastit? Vaadin selitystä perheen päännä.

- Vai perheen päännä. Vai olleaan sitä perheen pää.

- Kyllä olleaan. Ja nyt tämä selvitetään. Mistä sinä ne varastit?

- Pysyn kannassani: isoäiti antoi.

- Älä yritä olla jäärapäinen. Sinähän tiedät varsinkin hyvin, että kaikki teepussit takavarikoitiin.

- Eipäs kun pakko-ostettiin. Mutta siitä huolimatta isoäiti jätti laatikollisen - varmaan talteen.

- Vuonna 2037 tehdyt perhetarkastukseen mukaan kaikki teepussit kaivettiin esille - tällä. Vetäisin esille eräästä kaapista "teenetsimen". Se on sateenvarjon kaltainen sauva, jonka varressa on sadan neliösentin kokoinen kuvaruutu. Se ilmaisee kaikki teepussit 25 metrin sätesltää.

- Hullu. Vaimoni kippasi kokonaisen kattilallisen kiehuvan nikumaa vettä "teenetsimen" kuvaruudulle, joka sulaisikin hetkessä käyttökelvottomaksi. Jos olisin ollut hivenenkin lähempänä, minusta olisi voinut sanoo samaa.

- Kyllä sinun täytyy muistaa, että kaikki "teenetsimet" on yhdistetty valtion "teenetsintäkeskukseen". Jos he nyt huomasivat punaisen pisteen talomme kohdalla, siitä tulee kovat rapsut. Teepussien luvaton hallussapito oli kielletty lailla vuoden 2038 alussa ja tottakai minä sen tiesin mutta en...

- Tottakai minä sen tiedän mutta en halua pitää - enkä halua sinunkean pitävän hallussasi varastettua tavaraa.

- Nämä EI OLE varastettuja.

- Ehkä, muttei ne ole laillisiakaan. Sitäpaitsi mistä nyt saadaan teetää?

- Tästä! Tai jos et halua LAITONTA teetää niin ota sitten itse tuosta

automaaestä. Linä sinakin juon tätä.

- Hyvä on! Hyvä on! Linä lähdet siis lenkille ilman aamiaista, v i?

- Se asia tuo ei kuulu minulle. Et siis juo täta teestä?

- Ei!

- Aasia on siit loppuun käsitelty. Voit mennä.

Se oli pahasti sanottu. Hän olisi eilenut lähes saman asia n sylkäiseemillekin. Hän tiedi sen myös itsekin ja juuri se teki asiaa vielä pitemmän mitä se jo oli. No, ei auttanut muu kuin pukeutus veryyttelypukuun ja häipyä.

Vihosani lähdin juoksemaan puitontä vuultua. Olin juoscut puolisen kilometriä kun yhtäkkiä minusta alkoi tuntuu varain kummalliselta. Linä ihon pyyhyytin seikähdyksestä. Katsoin ympärilleni. Ei mitään erikoista. Koi-autin olkapäitäni ja lähdin jatkamaan matkaa.

Akkiajervakmetta henkeäni salpasi. Sitä keski vain hetkisen mutta tarpeeksi kauan kompestaakseni poikittaiseen puunrunkoon. Vihani heräsi taas eloona. Kiroillaan nousin ylös ja lähdin uudelleen juoksemaan. Metsä ympärilläni alkoi väärityä ja pyöriä - joten kauduin uudelleen.

Nun nousuin sekävin tuntein ylös, huomasin etten ollut enää metsässä. Puiden sijaasta ympärilläni kohosi korkeita lasimuisia pylväitä, jotka ulottuivat silmän kantamattomiin korkeuksiin. Niitä "kesvoi" joka puhellela ja ne muodostivat ympärilleni valtavan labyrintin. Lähdin harhailemaan labyrintissa mutta pian huomasin olevani umpikujaesa. Keltainen leninki (?) vilahi joessi rivulla. Käänsin päättäni automaattiesti häiriön liheuttajaa kohti - ei kerrassaan mitään. Jälleen vilahi - ei taaskaan mitään.

Jotenkin minua alkoi tehdä mieli huutaa... - EVE!

Sitä minun kuitenkaan ei olisi pitänyt tehdä. Ylhäältä alkoi kuulua korviahuumeavaa meteliä. Valtavat lasimassat syöksyivät minua kohti. Se toi mieleeni jotain tuttua - UNI: Unessa vaalea nainen varoitti minua lähetmästä lenkilleni. En tiedä miksi mutta minä vain nauroin ja nimittelin häntä niin kauan että viimein tämän kesvot punottivat suuttumuksesta ja häpeästää. Silmäkulmassaan ovela ilme hän antoi minulle (tyhjästä!) valtaven teepussin ja käsiki avata sen. Nainen katosi sadistisesti nauraen. Avasin pussin varovasti ja - sen sisältä ryöppiyivät valtavat lasimassat, yrittäen haudata minut alleen. Aloin juosta päättömästi...

Silmäsin uudelleen ylös. Lasimassat alkoivat olla jo vaarallisen lähellä, ja minä umpikujaessa. Nostin kätensi kasvojen suojaaksi ja juoksin lähimän lasiputken läpi. Keltaista vilahia jälleen. Käänsin päättäni - ja siellähän se oli: keltaleninkinen nainen.

- EVE! huusin ja lähdin juoksemaan tästä kohti. Nainen vain nauroi ja katosi tyhjään. Hän ilmestyi uudelleen hieman kauempana etuoikealla. Muutin kuresini naista kohti vauhtia hiljentämättä nyt useamman lasipylvään. Aine kun olin saavuttamaisillani tämän, hän katosi ja ilmestyi uudelleen hieman kauempana.

- EVE! En enää välittänyt lasipylväistä. Vähitellen veryyttelypukuni oli niin riekaleina että se yksinkertaisesti hajosi päälleni. Terävät lasinpalaset tunkeutuivat paljaaseen ihooni ja repivät sen verille. Olin vain vertavuotava lihamöykky joka yritti ottaa kiinni tuota pakenevaa paholaista.

- - -

Veimoni joi keittiössä pussiteetä.

- Huh, onneksi huomasin ajoissa. Tässä toisessa teepussiesahan on lasinsiruja.

- EVE!

- Aivan kuin mieheni ääni. Olenpas minä hupsu. Eihän minulle ole miestä kun en ole edes naimisissa. Mitä nyt seurustellut jonkun lenkkeilyhullun kanssa, mutta siitäkin on jo vuosia...

nr 11/81(4) "KAKSI ÄLLÄÄ"

- Olen todillä vain kertoakseni sen mitä olen nähty ja vaikke kerto-
miseni tuntuu mahdottomalta se kaikki on totta. Utin pöydältä valheen-
paljastimen. Olin pyytänyt tuomaria hankkimaan minulle sen. Sen hankkiminen
oli kestonyt melkein kokonaisen vuorojen joten olin käyttänyt eilen
hyväkseni ruhoittamalla itseäni joogen avulla. Samalla olin kerrennut
kiiken... Kuinka vähäisestä se olikaan alkanut.

Asetin hämähäkinkalaisen hirvelin päähäni. Kaksi ensimmäistä "jalka" jidivät veltoesi riippumatta otseeni. Kahdet seuraavat "jalkaparit" esetin ohimoilleeni varattuihin pieniin pieniin reikiin, seuraavat neljä korvien takana sijaitseviin reikiin, kaksi molemmille puoleille jo loput kakri jidivät veltoineen niskapuolelle. Kun laite oli kytketty peikoilleen, sen "stu" ja "t-kajalat" kiristivät vielä otettaan ettei se putoaisi.

- No niin. Olin taas lähtenyt tyypilliselle lentomatkalle. Minulle on tapana lentää (vapaa-aikoina) Loria Londonin - jonka varmasti tunnette paremmin nimellä "Kaksi ällää" - kotipiirin tuntumeaan. Kuvittelin taas, niin kuin aina ennenkin, mitä kaikkea voisivat tehdä hänen kanssani. Kuinka hän avaisi varkaanestimen ja... Silloin kiinitin huomiioni erääseen kuvaruutuun. "Kehden ällän" varkaanestinhän OLI auki! Tilanne oli houkutteleva. Pidin hangähdyttauon. - Yhtäkkiä koneeseeni tuli vika... En ehtinyt sanoa sanottavaani loppuun kun valheenpaljastin alkoi piipittää vaativasti.

- Hyvä on, hyvä on. Koneeseeni tuli vika mutta sen vias olin itse saanut aikaisan sabotoinnilla moottoria. Vaativa piipitys lakkasi. - Savotoin konetta liian aikaisin, sillä aloin menettää korkeutta uhkaavan nopeasti. Yritin parantaa tilannetta, liian myöhaän. Koneeni syöksyi ryskyen alas lehvistöihin.

- Turvalaitteeni toimivat moitteettomasti enkä loukkautunut pahemmin mutta koneeni sensijaan ei ollut yhtä hyväonninen. Sillä kyllakin olisi päässyt vielä ilmaan mutta vauhti tuekin olisi ylittänyt kymmenen metrin sekuntivuotta. Sydän kiiveasti pamppailleen lähdin kävelleen "Kahden ällän" kotirakennukselle pään. "Kahden ällän" maa-alue on melko suuri mutta minulle on hyvä suuntavaisto (sitäpaitsi minähän tunnen "Kahden ällän" kotipiirin varmesti tarkemmin kuin kukaan muu - ainakin ilmastakäsin).

- Muutaman minuutin kuluttua saavuinkin perille mutta valitettavasti hänellä olikin jo vieras. Pysähdyin puiden suojaan. "Kaksi ällää" leikki viiden metrin päässä mustan kissansa kanssa - huomaamatta vierastaan. Vieraalla oli yllään likainen nukkavierutakki sekä repaleiset pumpulihousut. Kasvoillaan tällä oli kahden päivän ajamanter parransanki ja hän haisi viinalle, hielle ja tupakalle.

- "Kaksi ällääkin" tunsi vieraan vastenmielisen hajun. Hän nousi ja käntyi ympäri. "Anteeksi, herra, mutta mitä te haluatte?" "Kaksi ällää" oli sellainen kuin olin odottanutkin. Hän on aina iloisella tuulella, teittittelee alimpiekin pummia, osaa peittää inhonsa eikä käytä koskaan väkivaltaa - ei edes elokuvissaan. "Hyvä herra. Olisitteko niin ystävälinen että kertoisitte kuinka te paasitte täenne?" Pummi alkoi huojuva ja olisikin kaatunut selälleelle ellei "Kaksi ällää" olisi saanut häntä kiinni. Miten han saattoi, ajattelin. Minulle ei tulisi mieleenkaän koskea niin alhaista ihmistä kuin pummia!

- "Kaksi ällää" kentoi pummin sisään. Tiedän kyllä, että selakuuntelu on rumaa mutta en voinut vastustaa kiustusta. Hiivin siis ovelle. "Kaksi ällää" ja pummi olivet keittiössä. Kiersin talon taakse keittiön ikkunan luo ja kurkistin sisään.

- En ollut uskova silmiäni. "Kaksi ällää" oli muuttunut täysin. Hän oli ihan punainen kasvoiltaan ja huusi jotaain pummille samalla työntäen tämän inhoten sylistään. Likainen pummi putosi selälleensä lattialle. Hän katsoi "Kahta ällää" ja alkoi nauraa. Neuru voimistui ja viimein minusta tuntui kuin olisin ollut vieressä kuuntelemassa. Mutta ikkunanhan piti olla äänieristetty!

- Keittiön kaikki ovat sulkeutuivat. Siitä huolimatta keittiötä alkoi kiertää tuuli, joka voimistui koko ajan. Kun katsoin yhä nauravaa pummia koin pahemman järkytyksen kuin koskaan elääessäni. Naurava pummi kiemurteli

lattiille ja sanonnukeiseesti heijtui tuhkaan tuuleen! Tiedän ettei se on vaikkaa sul telle mutta niin se oli minullekin. Tuomari silmäsi valheenpaljastinti.

- Tuuli oli viimein niin voimakas, että hyllyt ja kaapit alkoivat tyhjetä t varoistaan. Kaappien ovat rehottivat avoimin ja jotkut jopa irtosivat ja putosivat lattialle. Uli kuin tuuli olisi etsinyt johtain. Ja kuten lopuksi huomasin, etsiään se ... kultaista viidakkoveistä.

- Kun veitsi löytyi, tuuli tiivistyi uudelleen. Tällä kertaa siitä tuli parimetrinen lapikuultava olio. Se oli muodoton ja muutti elituiseesti muotoaan. Joe pinnisti sisitnesä eärimmilleen olisi siitä voinut hehmotella jokinnoisen ihmisen irvikuvan.

- Ilmassa pyörineet tavarat putoilivat lattialle tuulen yhtäkkää lakattua. "Kahden ällän" huomattua olion löytaneen hänen kalleimman aarteensa, hän alkoi itkeä. Hän itki kuin tikkukaramellinsä menettänyt lapsi.

- Olio ryntäsi äkkiervaamatta kohti ikkunaa, jonka takana seisoi. Heittäydyin sivuun. Olio hyppäsi ikkunan läpi kuitenkaan särkemättä sitä. Lähessä olion selästä kiinni seuras "Kaksi ällää". Hän teki surmanhyppynsä: Kovalla vauhdilla kohti ikkunaa, hieman ennen ikkunaan volitti, selkä edellä ikkunan läpi ja lopuksi jaloilleen mahan. Maahan tultuaan hän jatkoi juoksuaan olion perään. Nyt kuulin selvästi hänen nyyhykytyksensä.

- Olio pidensi helposti välimatkaansa ja astui simpukankuorta muistuttavaan alukseen. En tiedä missä vaiheessa alus oli ilmestynyt siihen, mutta minusta tuntuu ettei se ollut siinä vielä "Kahden ällän" tehdesä surmanhyppää. Alus nousi pyrstysuoraan ja katosi puiden sekä. "Kaksi ällää" sensijan jatkoi juoksuaan metsään kuin seuraten kuviteltua pakenevaa oloita.

- Kun olin toipunut järkytyksestä olin yksin. Minun oli päästäävä pois, niin kauas kuin mahdollista. Lähdin juoksemaan alukselleni. Vaikenin hetkeksi.

- Sen jälkeen minulle on vain sekavia muistikuvia sieltä taältä. En tiedä miten löysin alukselleni ja miten sain sen ylös - ehkä en edes nousseut... Kohoutin olkapaitani. - Vain Luoja tietää.

- Jokatapauksessa herättyani huomasin olevani sairasvuoteessa. Huomasin myös olevani osaston ainut potilas ja noustuan tutkimaan paikkoja huomasin koko sairealan olevan autio - minua lukuunottamatta. Aloin olla hulluuden partaalla. Ulos päästyäni huomasin myös katujen olevan täysiä autioita.

- Valitsin summissa erään kadun ja lähdin juoksemaan sitä pitkin tapaamatta yhtään vastaantulijaa. Juostuani loputtomalta tuntuvaanajan, näin pienehkön vaatekaupan, jonka takaihinnessä paloi valo. Astuin empimättä takakuutta sisään. Jostaan kaupan etuosista luokseni asteli punaviiksinen myyjä. Enempää aikailematte pyysin saada uudet vaatteet. "Kaikki?" "Kaikki." Myyjä hymyili hyväntahtoisesti ja ohjasi minut naisten osastoon.

- Myyjä silmäsi minua vielä kerran mitteilevästi ja latoi sitten tiskille vaatteita pikkuhousuista ulkoilutakkiin. Aivan kuin hän olisi tiennyt etukäteen tulosteni.

- Minulla oli kiire joten yhtään ajattellematta laskin minuaan vaatekerren lattialle. Myyjä ei voinut olla viheltämättä. Hänenä pölitäamatta pukeuduin nopeasti. — "Paljonko?" kysyin ja muistinkin ettei minulle ollut rahaa mukana. Kauhu valtasi mieleni, mutta rauhotuin hieman kuuilessani mitä myyjä vastasi. "Tuon jälkeen et ole minulle mitään velkaa!" hän sanoi ehmien minua silmillään. Mies inhotti minua mutta en voinut lähteä kiittämättä. Kiitin ja menin ulos. Kaduille virtasi töihin kiiruhtavia ihmisiä. Tilaisin taksin ja ejoin tänne. Lopun tiedättekin.

Irroitin valheenpaljastimen ja laskin sen takaisin pöydälle.

- Kyllä, tuomari sanoi mietteläänsä, kohdistamatta sanojaan oikeastaan kenellekään pöydän ääressä istuvalle, - Kerroit samanlaisen tarinan ilman valheenpaljastintakin... Sairaalaa sen enempää kuin vaatekauppaan ei ole ainakaan toisestaiseksi löytynyt... mutta mutta... sisäpuhelin kuitenkin keskeytti hänen ajatuksensa:

- Maria London alkaa olla hermostunut. Joko hänellä voi päästää sisään?

- Hyvä on. Päästääkää hänet sisään. Sitten hän käantyi minuun päin.

- Olisi viiseinta jos poistuisitte nyt.

Nousiin kahden vartijani kanssa (vartijat olivat vain muodollisuuden vuoksi). Toinen vartijoista avasi oven, samalla kun huoneen vastakkaisessa päässä ovi länsi euki ja vartijat suattivat kiukuttelevaa vierasta sisään. Käynsin vaistomerkkeistä paatani.

- Älkää, toinen vartijoistani varoitti yrityksen estää minua näkemästä. Hän myöhästyti hiukan.

nr 12/81(5) MUURAHAISET

- MAHDUTUNTA! Spencer kerjaisi: - Mitä ne ovat voineet ohittaa Pluton "erehtymättömen" tietokonevalvontakeskuksen? Ja vielä lisäksi Jupiterin ja Saturnuksen sotatukikohdat! Spencer jätti piruuttaan mainitsematta Urauksen ja Neptunuksen sotatukikohdat, sillä niiden henkilöstö ja armeija koostui padariaissa japanilaisista ja ranskalaisista.

- Minä... Spencer ei tehtonut löytää sanoja: - ...Ampukaa kaikki alas!

- Mutta säännöt... näköpuhelimen toisessa päässä oleva upseeri yritti tunkea väliin.

- Viis minä säännöistä... Ja mikä sinä minua olet neuvomaan!

- Hyvä on, Sir. Käskynne valitetaan asteroidivyöhykkeen lähimälle sotatukikohdalle.

Kuvaruutuun ilmestyi tilannekaaviokuva. Spencer luki kuvaruudun alla juoksseva tekstiä: ...500 pienehköä UFUa ... lähestyvät asteroidivyöhykkeen sektoria A157326... Miksi juuri sellainen sektori, joka ei ole englantilaisten päämielen komennuksessa, Spencer manasi itsekseen. Spencer oli työssään paras muodollinen, ainoana huononapuolen vain se ettei hän malttanut olla puolueeton. Viime aikoina hän oli käynyt kuumana, sillä hän oli saanyt selville että hänen vaimonsa toimi salaa ilotalon emäntänä.

Spencer iski nyrkillään näköpuhelimen niin rajusti kiinni, että se olisi pudonnut pöydältä ellei hän olisi saanut sitä kiinni.

- Larry, Death sanoi suloisella mutta moittivallalla äänellä. Hän istui Spencerin pehmustetun työtuolin kasinojalla ja antoi talle nopean suudelman poskelle sen jalkeen hipaiden etusormensa selkämyksellä työnantajaa posken kostunutta nukkaa. Spencer oli myyty mies. Death osasi todella käsitellä häntä, Spencer ajatteli ja heitti leikkisästi:

- Ihmeen kestäviä nämä nykyajan näköpuhelimet. Hän silmäsi kelloseaan.

- Jaa-a. Se on sitten ohi tältä erää, nousten samalla tuoliistaan.

Larry Spencer kaappasi sihteerinsä, Rita Deathin, kainaloonsa ja he poistuivat toimistosta suukotellen. Spencerin huoneisto sijaitsi aivan toimiston vieressä - sillä hänen työnsä vaati hänen olevan aina paikalla - ja Deathin kerrostaa alempana. Deathin huoneisto oli nykyisin enää vain muodollisuus, sillä Spencerille ja Deathille oli kehittynyt suhde. Spencer oli siirrättänyt kaikki Deathin tavarat omaan huoneistoonaan ja näin ollen Deathin huoneisto virui nyt tyhjillään pölyyntymässä.

Spencer oli ollut naismissä ja kolmisenkymmentä vuotta mutta se oli enää muodollisuus, sillä eihähän hän ollut nähty vaimoaan viiteentoista vuoteen. Tosiaan, mitä hänen vaikuttaisi enää olla vaimolleen mustasukkeinen, hänellähän oli nyt toinen, paljon viehättävämpi ja nuorempi.

Kun he olivat päässeet makuuhuoneeseen, Death riisui heidät molemmat. Spencerin hakiessa gini-lasit, Death siirtyi lakanoiden väliin odottamaan. Spencer ojensi toisen lasin Deathille ja siirtyi omalle puolelleen. Hän maistoi hieman omasta lasistaan ja laski sen ylöpyöydälle. Deathin tyhjentääessä lasistaan, Spencer tarttui kovakouraisen tottuneesti tämän paljaaseen rinteeseen. Hän kumartui ja suuteli suojaamatonta nänniä, samalla kun puhelin alkoi soida vaativasti.

- Eikö tässä työssä koskaan pääse huvittelemaan, Spencer muratti ja evasi näköpuhelimen.

- Tuqta... kuvaruutuun ilmestynyt upseeri aloitti hymynpoikanen suupieleessä. Death huomasi nuoren kokelaan tuijotukseen ja tämän kiusaksi vetäisi peiton syrjän

paljaiden rintojensa yli. Upseeri vakuvoitui.

- Huonoj. uutisia, Sir. Sektori Alt7326 ilmoitti tuhonneense UFUt...

- Mitä huonoja uutisia ne sitten ovat?

- ...mutta kun Kuun tukikohta ilmoitetaa, että samiset UFUt ovat leskeutuneet Kuun tyhjemmalle puolelle. Yhdistankö suoraan Kuuhun, Sir?

- Ei tarvitse. Menen itse sinne. Spencer sulki näköpuhelimen. Hän heitti peiton syrjaan ja laimäytti sihteeriaan paljalle takapuolelle.

- Ai!

- Rita, nopeasti vaatteisiin, sillä nyt pääset vihdoinkin käymään Kuussa.

- - -

Alue, jolle UFUt olivat leskeutuneet, ei ollut järin suuri mutta se oli ympäröity niillä harvoilla aseistetuilla alueilla mitä Kuun lähiympäristöstä sattui löytymään. Niitä ei ollut paljoa sillä esutetuille planeetoille jo niiden kiertotahcille ei saa tuoda sotakulttuure (ulkopuolaiset eivät lasketa esutetuksi, koska ne toimivat vain sotatukikohtina).

- Mitä tämä tarkoittaa? Mitä nuo sotakoneet taallä tekevät?

- Mutta Sir. Se oli vain varatoimenpide. Eihan sitä koskaan tiedä mitä nuo pallot pitavät sisällään.

- Näkehan sen nyt pieni lapsikin ettei niissä ole muuta kuin mitä pieniä vaaleanpunaisia miehiä.

- Mutta... kyömyinenäinen Kuun pääkeupungin, Luna Cityn, pormestari yritti piippittaa vastaan.

- Ei mitään muttia! Jokainen alus häipyi taältä viiden minuutin sisälle tai he saavat vastata seurausistaan heti ensimmäisessä sota-ikkeudenkäynnissä.

- Nuo voivat olla vaarallisia, Sir! pormestari piippitti dänen nousteeseen ihmisen sietokyvyn rajamaille.

- Vaarallisia! Hah hah, sanon minä. Minä näytän kuinka vaarallisia ne ovat, Spencer sanoi ivaliisesti. - Tule, Rita. He kavelivat vähän metkeä. Spencer kaantyi lisäämään: - Pormestari, elukeskasi on neljä ja puoli minuuttia aikaa häipyä! Pormestari katsoi hetkeksi paikalta. Hetken kuluttua hän palasi seuraamaan tilannetta.

"Puolustusalukset" olivat nousseet ilmaan ja kaantaneet kokkensa ulos avaruuteen, aiheuttaen pienien vaaleanpunaisien UFOjen joukossa pientä pakokauhunpoikasta. Ne kuitenkin unohtivat pian dänekkaat metallijätiläiset, sillä niillä oli nyt uusi mielenkiinnon kohte. Hetkessä tuhatpäinen kuin lapsiloma ympäröi Deathin ja Spencerin.

- - -

- Nämä pienet UFUt ovat väriiltään vaaleanpunaisia, ja se vähäinen karvoitus mitä niillä on, on verenpunaisista. Olen pannut mittauksissa merkille, että ne ovat tasapainoisesti kynärän mittaisia. Kuten varmaan muistatte, Herra Presidentti...

- Noo, Larry. Ei tästä linjaan ole kukaan muu kuuntelemassa kuin Ritas. Sano vain näin ystävien kesken - kuten aina ennenkin - Rizy. Rizy eli Richard Towel oli Iso-Britanian nykyinen presidentti sekä Larry Spencerin ja Rita Deathin parhimpia ystäviä.

- Okay, Rizy. Siitä onkin aika pitkä aika kun viimeksi nähtiin.

- Teidänhän piti kertoa minulle millaisia ne UFUsi ovat.

- Mihinkäs minä jäinkään?

- Kyynärä on hyvin vanha mittayksikkö ja se on 59,38 senttiä.

- Rita, mistä sinä tuon olet oppinut?

- Larry-kulta. Minä satun lukemaan muutakin kuin science fictionia.

Muuten, kun ensi kerran mainit nämä ihanat UFUt minulle tuli mieleen erään tieteiskirjoittajan, Fredric Brownin, kirja "Martians, go home". Siinä "UFUt" olivat vihreitä, kolme neljäsosametrin mittaisia ja ne tulivat Marsista. Death piti pienen tauon ja lisäsi naurotaen: - Osasvatkohan nämäkin "kwimmata"?

Spencer tuhahti jotain.

- Nämä ovat hyvin ihmismäisiä. Niillä on neljä raajaa ja pää. Rintalihaksista pääellen niitä voisi luulla kaikki miespuolisiksi mutta...

Kutta n. ven ja nünnien lisäksi niiltä puuttuvat sukupuolielimet! Käcien kyynär-olkeaversi -suhde on erilainen kuin meillä. Olkeaversi on kaksi kertaa pitempi kuin kyynarversi. Reisi samoin siareen verrettuna.

- Myös sormissa ja varpaissa on ratkaiseva ero. Niitä kylläkin on viisi kussakin raejassa mutta yksityiskohtaisemmin tarkasteltua eron huomaan selvästi. Molemmissa käcissä on viisi sormiluuta mutta kaikki sormet, peukaloite lukuunottamatta, ovat kasvaneet yhden nahnan sisään! Spencer piti pienen tauon, jotte Presidentti saattoi sultella kuulemaanse. - Myös kynissä on eroa: kynnet ovat vain pieniä kiesamaisesti kaurevia piikkejä sormien päissä, jotka tarvitessa saattoi työntää n. hkapoimuista ulos kuin kissa konsancaan.

- Päässä ei ole suuresti eroa. Silmiinpistävin ero on silmät. Ne ovat kuin kaksi ilmipalloa. Tahtoessaan räpäyttaa nauta ulkonevia "ilmipallojaan", ne yksinkertaisesti vain "läkevat niisti ilman" ja luomet sulkeutuvat.

Spencer antoi Deathille puheenvuoron: - Minuste mielenkiintoisim piirre on niiden karvoitus. Tukka sijaitsee suurin piirtein samassa paikassa kuin meillä mutta se ulottuu aina hartioille ja puoleen selkään asti. Sitä voi vapaasti verrata ns. piikkitukka-muotiin, sillä niiden tukka on puolentoista senttimittaa "piikkiä". Hartioilla se lyhenee sentin mittaiseksi ja yhä alemmaksi mentäessä se lyhenee nopeasti olemattomiin. Tukan lisäksi karvoitusta ei ole muualla kuin kyynärpäissä ja polvisse - uskoisin että pehmustus tarkoitukseessa esimerkiksi kaatuessa. Se karva ojkin paljon pehmeämpää kuin tukassa ja se on myös hyvin tiheäkesvuista.

Uli kulunut vajaan vuosi sitten kun ensimmäiset UFOT saapuivat aurinkokantamme. Nyt niitä oli kaikkialla. Erikoisin käyttäytymistapa, joka hämäri erikoisesti tiedemiehiä, oli se että ne puhuivat kaikki eri kielit. Kun niiden pieliä yritettiin käntää tuli tietokoneelta kuukausien uurastusten jälkeen aina sama vastaus: "Kääntäminen mahdotonta, kielessä ei minkäänlaista johdonmukaista".

Se että jokainen puhui omaa keksimäänsä kielitää ja että kiellessä ei ollut minkäänlaista johdonmukaista pani epäilemään etteivät ne osaisikaan kommunikoida keskenään. Jos ne eivät oseisi kommunikoida keskenään, niin mistä olivat peräisin niiden valoakin nopeammin kulkevat alukensa? Ja ennen kaikkea: mitä ne tekisivät "palavereillaan", jos ne eivät oseisi puhua keskenään, vaihtamaan kokemuksiaan?

UFOT harrastivat "palaverita". "Palaveri" oli kokous johon jokainen UFO osallistui - itse "palaveri" nimitys tuli siihen, että erään huhun mukaan UFOT kokoontuivat sinne vaihtamaan kokemuksiaan. Kokoontuminen tapahtui neljä kertaa vuodessa Marsin ja Maan välisessä avaruudessa. Pituudeltaan ne olivat vain viikon mittisia.

Tasan viikko sitten UFOT olivat lähteneet neljännelle "palaverilleen". Myös Deathin ja Spencerin lemmikki oli lähtenyt. Viime aikoina heidän UFOnsa oli kiinnostunut muurahaisista, ja he olivat kuulleet kaikkien muidenkin UFOn poteneen samanlaista kiinnostuneisuutta. Spencer ja Death olivat auttaneet UFOn lastaamaan tämän alukseen kaikki löydetyt muurahaiset.

Joukkotiedotusvälineet olivat kertoneet suuresta keräysoperaatiosta, joka tyhjensi Maan kokonaan muurahaisista. Luonnon tesapainoa oli järkytetty pahan kerran. Ihmiset kuitenkin uskoivat yleisesti luonnon pärjäävän viikon ilman muurahaisiakin...

- Rita! Herää! Rita-kulta, sinähän olet sivan hiestä märkä. Death huusi ja itki vielä herättääänkin. Spencer sai hänet vähitellen rauhoittumaan.

- Se oli kauheaa! Näin painajaisuunta, että UFOnne olivatkin tulleet tänne vain tuhotakseen aurinkokantamme. Muurahaiset olivat niiden kaukaisia sukulaisiaan. Kun sukulaiset oli saatu pois jaloista ne hyökkäsivät kaikkielle ihmisaasutuksille, alottaen ulkoplaneetoista, koska siellä sijaitsevat kaikki aseemme... Death purskahti uudelleen katkeraan itkuun. Spencer rauhoitti häntä parhaansa mukaan.

- Älä pelkää, Rite-kulta. Sehan oli voinut unohtaa se. He m. kauivat tovin hiljae. Spencer alkoi varovasti hyväillä Deathin märkää ihoa. Pian tyttö unohti unensa ja oli taas oma itseensä.

- Tehdään se vielä viimeisen kerran, Spencer naurahti ja he antoutuivat toisilleen. Kymmenen minuutin kuluttua se oli ohi. Yksi valteisa atomipommi pyyhkäisi maailmankartalta kilometrien suuruisen toimistorakennukseen, jonka päämies toimi Aurinkokunnan sotavoimien ylin päällies Larry Ian Spencer.

PAINOTUOTE

Tälle sivulle olen kerännyt tärkeimpiä osoitteita, siis:

Science fictionista puhuttaessa ei voida ohittaa Jari Koposen vetämää Ursan science fiction -klubia. Kyseisen scifi -klubi julkaisee omaa lehteä, jota voi ostaa 30 mk/4 numeroa (tili: PSP 257 40-0) osoitteesta:

AIKAKONE: Ursan sf-klubi, Laivenvarustajankatu 3, 00140 Helsinki 14.

Science fictionin (ja heavyn) lisäksi eläimääni ei sitten muuta mahdukkaan kuin sarjakuvat. Sarjakuvien alalla tärkein on tietysti Suomen sarjakuvaseura, joka julkaisee Sarjainfo-lehteä (ilmestynyt jo 31 numeroa). Tilattavissa 35 mk/4 noa (seuran jäsenmaksu vuodelle 1981) osoitteesta:

SARJAINFO: Suomen sarjakuvaseura r.y., PL 927, 00101 Helsinki 10.

Muita sarjakuvaseurojakin on kuin tuo Suomen. Näistä vanhimpana Seinäjoen sks, jolta on ilmestynyt Kannus-nimistä jäsenlehdeä kahden toimintavuotensa aikana 9 kappaletta. Lehden hinta on 25 mk/4 noa.

KANNUS: Seinäjoen sarjakuvaseura, PL 165, 60101 Seinäjoki 10.

Tampereen sksn Sarjari-nimistä lehteä saat seuran osoitteesta (en pane hintaa koska en ole eivan varma):

SARJARI: Tampereen sks, c/o Kimmo Leino, Tohlopinkatu 44 G 12, 33310 Tampere 31.

Oulusta tulee Kupla-niminen lehti, jonka tielausinta (1981) on 20 mk/4 noa.

Lehteä juuri ilmestynyt kolmas numero.

KUPLA: Oulun sarjakuvaseura, PL 305, 90101 Oulu 10.

Vähän aikaa sitten sain kuulla, että myös Äänekoskella on kunnostauduttu ja perustettu sarjakuvaseura. Seura julkaisee Nyt syömään-nimistä lehteä.

Lehteä on ilmestynyt yksi numero (samoin kuin Aikakonettakin).

NYT SYÖMÄÄN: Äänekosken sarjakuvaseura, PL 21, 44101 Äänekoski 10.

Omakustanteista mm. seuraavia kannettaisi kokeilla:

NU NIIN (numero 4 tulossa): Jussi Karjalainen, Purolantie 4, 70260 Kuopio 26.

ZÄRÖ (no3 ehkä jäljellä): Jukka Tilsa, 35240 Ristakallio.

SLADDI: Jari Leppäläinen, Helsingintie 40, 02700 Kauniainen.

OMA TEKEMÄ (4 noa ilm.): Pekka Linnamäki, Kesätie 10, 67200 Kokkola 20.

ZIP(3 noa ilm.): Reima Mäkinen, Valkosuonkatu 7, 33400 Tampere 40.

OXOPO-COMIX (2 noa ilm.): Marko Teräntö, Katajatie 6, 67200 Seinäjoki 20.

AKTUS (2 noa ilm.): K. Lassila, Leivurinkatu 10 B 22, 00150 Helsinki 15.

SKOLE KOMIX: Kyky Ahonen, Saarijärventie 20 C 26, 70460 Kuopio 46.

SARJAKUVIA: Mertsi Toivonen, Opiskelijankatu 4 B 99, 33720 Tampere 72.